

УДК 007 : 304 : 070 (161)

КОНЦЕПТ «ЧУЖИЙ» У ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ ПЕРІОДУ ЄВРОМАЙДАНУ (НА МАТЕРІАЛІ ГАЗЕТИ «ДЕНЬ»)

Христина Дацишин

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Генерала Чупринки 49, 79044, Львів, Україна,
e-mail: chrystia@ukr.net*

У статті на прикладі текстів газети «День» проаналізовано особливості наповнення концепту «чужий» під час політичного протистояння періоду Євромайдану.

Ключові слова: політичний дискурс, концепт «свій», концепт «чужий», медіатекст.

Опозиція «свій-чужий» є необхідним компонентом ідентифікації особистості. Важливу роль у цьому відіграють медіа, які значною мірою визначають сприйняття реалій навколишнього світу, виявляють, а іноді і штучно створюють поділ суспільства на окремі групи. Залежно від наповнення концептів «свій» та «чужий» ЗМІ можуть бути чинником консолідації або ж породжувати несприйняття «чужих» аж до виникнення «мови ненависті» [6, с. 4; 5, с. 96].

Аналіз концепту «чужий» був предметом наукового зацікавлення Ф. Бацевича, Г. Ковальової, Т. Кузнецової, Л. Павлюк, І. Пантелєєвої та ін. Зокрема, Т. Кузнецова виявляє у текстах ЗМІ створення «негативного образу «чужого»..., що «зумовлює в комунікативному просторі психологічний дискомфорт і навіть агресію» [3, с. 63]. Якщо критерієм виокремлення чужого є національні ознаки, то, на думку Г. Ковальової, «опозиція «свій-чужий» стає основою пошуків національної ідентичності, повернення до національного коріння, консолідації на основі єдності національної приналежності. Присутність «чужого» в картині світу, протиставлення себе, «свого» національно детермінованого простору «чужому» об'єктивно сприяє внутрішній згуртованості та мобілізації нації. Воно робить менш значущими всі її внутрішні відмінності і суперечливості, порівняно з відмінностями і суперечливостями «нашої» спільноти з «іншою» [2, с. 84]

За твердженням Т. Кузнецової, поза межами текстового простору взаємодія між своїм та чужим можлива, а в засобах масової інформації «образи «своїх» та «чужих» найчастіше знаходяться в опозиції. Спрацьовує, як правило, стереотип сприйняття «чужого» як ворога [3, 63]. На агресії, що виникає у сприйнятті чужого, наголошує і Г. Ковальова: «Вже навіть саме існування «чужого» загрожує в сприйнятті індивіда і групи самому існуванню «мене» і «своїх». Саме тому єдиною можливою і виправданою реакцією на «чужого» в межах такого роду бінарної опозиції є відторгнення і агресія, а взаємовідносини між «ми-групою» і «вони-групою» характеризується існуванням потенційного напруження, недовіри і навіть ворожості» [2, с. 87].

Ф. Бацевич на прикладі тоталітарного дискурсу виявляє «декілька типів учасників з різною мірою активності в ньому»: «інші», «ми», («класики», «пов-

ністю наші», «не вороги») [1, с. 166]. Л. Павлюк досліджує термінологію єднання і розколу в українській політичній комунікації 2001–2011 років [4, с. 119–186].

Метою нашого дослідження є аналіз концепту «чужий» в українському політичному дискурсі періоду протистояння осені 2013–зими 2014 років. Матеріалом статті свідомо обрано не партійні газети, оскільки під час Євромайдану учасники протестів здебільшого не були представниками політичних партій; одними з ключових були заклики «без політики». Хронологічно дослідження обмежується періодом Євромайдану – від 21 листопада 2013 року до 29 лютого 2014 року.

Концепт «чужий» проаналізовано стосовно іншого компонента дихотомії – концепту «свій», до якого газета «День» відносить «учасників Євромайдану» та «народ». Аналіз концепту «чужий» у текстах газети «День» виокремлює в його межах декілька груп. Трактуювання «чужого» може виявлятися по-різному: як «іншого», «не друга», «не ворога» і «ворога». Важливим є також простежити, що саме переважає у сприйнятті «чужого» – агресія чи толерантність.

У наповненні бінарної опозиції «народ – влада» помітним є сприйняття влади як «ворога», на позначення представників влади автори «Дня» використовують номінативні одиниці бандити, злочинці, шури тощо з негативним емоційно-оцінним забарвленням: *Євромайдан був прекрасною квіткою, яка... виявилася беззахисною перед чоботами беркутівців і бандитів, які зайняли найвищі посади у нашій державі* (10 груд.); *«Банду геть» – означає, що ми усуваємо теперішнє керівництво країни, розбираємося з усіма злочинцями, які були при владі* (10 груд.); *Керівники нашою країни та діячі, що десантуються до Києва ... з граціозністю комірного шура почали втікати від відповідальності* (6 груд.); *Послушники апарату назавжди збережуть за собою посади й кабінети* (27 січ.); *У соціальних мережах зараз важко знайти цензурний вислів про публіку, що сидить на туго сплетених гілках української влади* (7 лют.). Владу отожднюють з олігархами, регіоналами, комуністами: *Наші ж олігархи ніколи не розоряються. Чому? Чи не тому, що сидять на наших шиях і на наших податках. Ми оплачуємо їхню неефективну роботу, їхнє престижне споживання* (6 груд.); *Безпардонна демагогія регіоналів* (6 груд.); *Регіонали забрехалися про євроінтеграцію й тепер відчайдушно викручуються. Адже вони «кинули» всю Україну й усю Європу* (6 груд.); *у Львові стартувала акція «Бути регіоналом – ганьба для львів'янина»* (10 груд.); *Ранком минулої суботи традиційне місце зустрічі херсонського Євромайдану – площу Свободи – зайняли ідеологічні противники євроінтеграції – місцевий осередок КПУ* (24 груд.)

Як чужих, але не ворогів трактують учасників проурядової демонстрації та інших акцій провладних і проросійських партій. Оцінка ставлення до цієї групи часто виявляється через кількісні характеристики: *жоден із провідних українських телеканалів не висвітлював акцію протесту, натомість повідомляв про проурядову демонстрацію, на яку зібралось не більше тисячі осіб* (26 лист.); *З півтора десятка комуністів вирішили організувати флешмоб, присвячений дню народження Сталіна* (24 груд.); *Віртуальний «Український вибір» ... втілюється в ролевій грі. Хода двох десятків бомжів із символікою сексуальних меншин і прапорцями помаранчевої революції продемонструвала багатотисячному Євромайдану уявлення організаторів цієї акції про ЄС* (29 лист.). У сприйнятті представників групи є акцент на їхній пасивній участі в акціях: *Партія регіонів швиденько організувала «тітоньок», поставивши їх, мов бойових слонів, перед міліційними когортами, й привезла автобусами традиційний електорат у пригніченому стані* (29 лист.); *Вони за гроші виводять людей на антимайдани*

(17 груд.). Окремі тексти містять елементи, що демонструють співчуття, помітною є толерантність у сприйнятті групи: *Прибулі з боку Маріїнського парку, не затримуючись, тікають у ті кілька ресторанів, що опинилися на огороженій території, ... явно не схильні мітингувати... Найсильніше враження – невеличкі групи чоловіків середніх років, бідно й не дуже тепло вдягнених, що стоять з розгубленими, навіть нещасними обличчями, мовчки, ні в чому не беручи участі. Ніякі не тітушки, а звичайні роботяги, в яких відібрали вихідний, запхали в автобуси й привезли зображати ентузіазм на задаром їм не потрібному збіговиську* (17 груд.). Негативну оцінку закладено в експресивну номінацію події: Телеканал «Еспресо-tv» вчинив правильно, показавши зборище в Харкові, організоване Партією регіонів і тамтешньою владою (7 лют.). Тут «чужі» – просто інші, але не вороги, тексти не містять негативних емоційно-оцінних компонентів.

Протиставлення «учасники протестів – опозиція» демонструє позиціонування представників опозиції здебільшого як «ворога»: *яскравий контраст: напівістеричні вигуки націоналістів «Смерть ворогам!» (звучить дико) і скандування студентів «Україна – це Європа»* (27 лист.); *Партійні прапори [опозиційних партій] викликали негативну оцінку у більшості мітингувальників* (26 лист.); *Я переживу, якщо лідерам опозиції пофіг на те, чи підпише Україна Асоціацію, і все, що відбувається для них – піар перед президентськими виборами.* (26 лист.); *Це та сама опозиція, що профукала Помаранчеву революцію* (26 лист.); *Політики, по суті, кинули нас напризволяще. Опозиція дуже слабо діє, і я не розумію чому* (26 лист.); *Багато людей приходять без партійної символіки, вони не хочуть спілкуватися з партіями... Вони не хочуть, щоб політичні лідери їх використовували* (27 лист.); *Ми дуже добре відчуваємо фальш. Саме тому ... молодь відмовляється давати слово навіть найрейтинговішим опозиційним політикам* (28 лист.); *«Свобода» розправила радикальні й помірні крила, змахуючи ними по черзі над байдужими до націоналізму масами* (29 лист.); *українці... освістують політиків, які, як у казці «Лебідь, щука і рак», тягнуть кожен у свій бік.* (29 лист.); *ми бачимо прірву між інтелектуалами, молодими активістами з одного боку та опозицією – з другого* (20 груд.); *опозиційний триголовий Змій Горинич* (25 груд.); *Партійні лідери осідлали народне невдоволення і використовують його у своїх цілях* (9 січ.); *сьогодні ті, хто стоять на сцені Майдану і ті, хто стоять під сценою – це люди, які мають різні цілі по життю* (9 січ.); *Вирішивши по-більшовицькому брати владу на місцях, опозиція нарекла себе Народною радою і намагається тиражувати подібні органи* (27 січ.); *З іншого боку, це фактично очищає поле для нових лідерів та рухів, яким імпотентна опозиція стоїть в горлі не менше, ніж брутальна влада* (5 груд.). Ставлення до опозиції охоплює спектр від агресивного до іронічного; саме стосовно цієї групи використано багато лексем з емоційно-оцінними компонентами.

Чужими для учасників протестів є політики будь-якого спрямування: *нас використовують як маріонеток у великих геополітичних іграх безпринципні політики* (29 лист.); *Виявилось, що Майдан у нас не один, а цілих три. Той, що вирує емоціями, але неагресивний, керований інтелектуалами й сучасними різночинцями. Другий – партійно-політичний, з відлагодженими діями професійних активістів і знайомими спічачами. А третій – провладний, з шеренгами «залізоголових» беркутівців, зграями безголових «тітоньок» і автобусами симпатиків* (29 лист.); *Саме слово «політик» у молодих хлопців та дівчат нині асоціюється зі словами шахрай, боягуз, зрадник чи негідник* (28 лист.).

Спільний ворог всіх українців – беркутівці: *такий само термін загрожуватиме шахтарям та сталеварам, якщо вони за своєю звичкою вийдуть на маніфестації у касках. Ну а у разі, коли демонстранти вступають у практично неминучий конфлікт із добре оплачуваними й ідеологічно обробленими «беркутівцями» (адже гірники та сталепрокатники – хлопці запальні), то це вже буде у кращому разі «групове порушення громадського порядку» (що таке група, до речі, не вказано) – до 2 років ув'язнення (22 січ.); «Беркут» кидається на демонстрантів (27 лист.); «Беркут» б'є, пускає газ, люди кашляють (27 лист.); Прицілом соціальних мереж та інтернет-ресурсів став Михайлівський золототочерхий собор, у якому знайшли прихисток мирні, налякані **насильницькими діями «Беркута»** євромайданівці (4 груд.); «Беркут» МВС пана Захарченка **направ на беззахисних студентів, жінок, людей похилого віку, жорстоко їх б'ючи** (6 груд.); **чобітьми «Беркута» були розтоптані** залишки легітимності пана Януковича (6 груд.); *Те, що беркутівці зробили зі студентами – звірство. Свого роду провокація проти свого ж народу* (6 груд.). Агресія у сприйнятті «Беркуту» є відповіддю на агресивні дії цього підрозділу, однак навіть стосовно цієї групи висвітлено позицію, що демонструє толерантність: *Я не відчуваю до «Беркуту» ненависті. Лише жаль...* (5 лют.)*

На позначення беркутівців використовують номінативні одиниці спочатку з іронічними, а згодом (після подій 30 листопада) – з негативним емоційно-оцінним забарвленням: *В когось із «космонавтів» забирають шолом, кийок* (27 лист.); *на бруківку за спинами уніформістів гепається цеглина* (27 лист.); *Проте, що цієї ночі скоїли тварини в сірому, я дізнався на початку 10-ї* (4 груд.) *служиві, проламуючи голови хлопцям і дівчатам, кричали (звісно, «великою і могутньою» мовою): «Хотіли Європи? Отримаєте!»* (6 груд.) ... в суспільстві зростає відраза до діянь її [влади] «**опричників**» (10 груд.); *Сьогодні менти – міліцією їх язик не повертається назвати – навмисне стріляють маніфестантам прицільно в очі й закидають їх гранатами, які розривають людям кінцівки* (22 січ.).

Окремою групою чужих є «тітушки» («спортсмени», бандити): *поняття «тітушки» з'явилося після 18 травня цього року, коли під час заходів до Дня Європи представниками так званих антифашистів було побито журналістів. Серед тих, хто найбільше «відзначився» під час нападу, був Вадим Тітушко* (4 груд.); *людей певного типажу – спортивного вигляду, які часто виконують роль найманих провокаторів, а також співробітників владних силових структур у цивільному, почали називати тітушками* (4 груд.); Роль представників цієї групи під час протистояння періоду Євромайдану однозначно позиціонує їх як «ворогів»: *«Нічне побиття молоді... переодягнені «спортсмени» в масках, тобто бандити... – всі ці епізоди мають одне – антиукраїнське забарвлення, антинародне, антилюдське спрямування* (4 груд.); *На кореспондента газети «Вести» Ярослава МАРКІНА «тітушки» напали у сквері біля облдержадміністрації* (31 січ.); *люди з дубцями та фанерними щитами несли «бойову вахту» разом з правоохоронцями під час оборони облдержадміністрації* (31 січ.); *Тітушки й солдати внутрішніх військ, проросійськи налаштована молодь міст південного сходу й частково центру України, діти чиновників і силовиків – усі вони виступають тією чи іншою мірою або прибічниками нинішньої влади, або взагалі хотіли б жити в єдиному просторі з Росією* (5 лют.); *Євромайданівці й «тітушки» – ровесники. Солдати внутрішніх військ, які, в значній своїй частині, хочуть стати працівниками органів МВС, і їхні антагоністи із закритими шарфами обличчями – це одне покоління. Дві частини одного покоління*

стали одна напроти одної. І кожна бореться за свій образ майбутнього, підбурювана поколіннями старших (5 лют.).

Про те, що агресія у сприйнятті окремих груп «чужих» є лише реакцією на агресивні дії представників цих груп, свідчить толерантність у сприйнятті міліції. «Чужими», «іншими», але не ворогами потрактовано працівників міліції, а в окремих контекстах їх позиціонують як «друзів» чи навіть «своїх»: *Першу допомогу потерпілому надав... міліціонер. Майдан на знак поваги зааплодував йому* (26 лист.); *Дехто [з міліціонерів] втомлено спирається на щити, хтось – усміхається перехожим, хтось – фотографує Майдан* (26 лист.); *Я вже спілкувалася з міліцією – хлопці не налаштовані агресивно* (26 лист.); *...більшість із цих хлопців у формі – одного з нами віку і теж хочуть у Європу. Просто нині так сталося, що ми змушені стояти по різні боки барикад* (28 лист.); *«Вони [міліціонери] ...казали, що якби не служба, самі б вийшли на протести», – говорить дівчина* (4 груд.); *міліція – це не окупанти, це такі ж українці, як і всі ми* (25 груд.); *«Тітушки» напали на міліціонерів, які вступилися за побитих журналістів* (25 груд.); *Одні очевидці помічають налякані очі неповнолітніх, стрічки з українською символікою, що зав'язана у солдат [внутрішніх військ] на рукавах* (22 січ.); *У них[міліціонерів] так само є проблеми – вони горять, їх б'ють, у них влучає каміння. Це також люди, а нам не дають про них розповідати* (29 січ.); *Правоохоронці – теж частина нашого суспільства* (5 лют.).

У текстах «Дня» послідовно простежується думка, що трактування мешканців Східної України як чужих зумовлено нав'язуванням штучно створених міфів: *Від самого початку протестів було зрозуміло, що існуючі медіаканали цілеспрямовано працюють на розділення людей – Південний Схід проти Центру і Заходу, раби проти бандерівців тощо. Загалом експлуатують всі міфи, напрацьовані за 23 роки непосильної телевізійної праці* (5 лют.); *найбільшим злом цієї влади є те, що вона сіє ворожнечу і налаштовує українців один проти одного* (17 груд.). Автори «Дня» зазначають, що мешканці всіх частин України однаково потерпають від дій влади: *На всі чотири сторони від Києва народ закабалений владою* (7 лют.); У багатьох текстах представників цієї групи трактують як частину «своїх»: *Ми переконані, що жодного протистояння Сходу і Заходу не існує* (5 лют.); *Східна Україна – це, зокрема, справжній робочий клас. Це класні люди* (27 лист.). Для характеристики представників групи використано лексеми, що містять позитивну характеристику представників групи.

Чітко виокремленим компонентом концепту «чужий» є «люди, які не прагнуть свободи»: *Наразі є лише один розподіл в суспільстві: вільні людьми та кріпаки. І головний здобуток Майдану – це те, що є «інші», які розуміють це* (20 груд.). «Чужими» є байдужі люди; вони «не друзі» і «не вороги» *Але паралельно існує і другий бік медалі – байдужість. Байдужість значної частки вузів до подій, студентство, яке здулося, адже студентським Майдан був доти, доки стояли під стелою: сьогодні студентів набагато менше* (10 груд.).

Як «чужих», «інших», але «не ворогів» потрактовано росіян: *...зібравшись не проти Росії і не проти росіян... і не за жорстке українське: мова, українська церква, культура й історія. Протестувальники висували зовсім інші гасла, що може довести і простий контент-аналіз фото з Майдану* (10 груд.). Натомість російські пропагандисти є ворогами, щодо них використано негативні емоційно-оцінні лексеми: *Особливо старався кремлівський пропагандист (або, як висловлюються деякі дотепні росіяни, – «пропагандон») Дмитро Кисельов ... На телеканалі «РТР» Кисельов, буквально вистрибуючи зі штанив, доводив, що Європі Україна не потрібна, а Росії навіть дуже* (6 груд.); *Кремль навіть*

закликав під свої антиєвропейські прапори *старіючого інформаційного кілера* Сергія Доренка, який *ніс маячню* про «жахи» для України в Європі (6 груд.); *Це було вже не традиційне російське хамство, а щось нижче плінтуса. Страшна країна, що має такі брехливі, безсоромні й зухвалі ЗМІ* (6 груд.); *У крові на тротуарах Києва, в диму та пожарищах проступають образи одіозних кремлівських і не настільки відомих вітчизняних пропагандистів, що потонули в злості та брехні* (19 лют.). Окремим компонентом концепту «чужий» є «російська влада», в аналізованих текстах переважно замість словосполучення використано метонімічну номінацію «Росія»: *Росія не звертає на це уваги, вона завжди діє попри закони і нормативні акти, керуючись своїми власними інтересами – інтереси інших сторін її не цікавлять* (27 лист.); *Він [О.Єфремов] був змушений визнати тиск і шантаж з боку «святої й непогрішимої» Росії* (29 лист.); *Утворився шар продуктивних, якісних людей, які всіма силами відмежувалися від російського напрямку* (29 лист.).

Аналіз текстів газети «День» виявив вертикальне протиставлення «свій – чужий» з позиції учасників Євромайдану. Основними групами «чужих» є «влада» та провладні політичні сили, а також «опозиція» і політики будь-якого спрямування; у сприйнятті цих груп виявляється позиціонування чужого як ворога. Підконтрольні владі силові структури сприймаються неоднорідно, зокрема, міліціонери потрактовані як інші, не вороги, тоді як «беркутівці» і «тітушки» є ворогами.

Газета «День» демонструє стійку позицію єдності групи «свій» на всій території України, немає розмежування на «свій-чужий» за територіальною ознакою. Наповнення групи «чужий», що з'являється після побиття учасників протестів 30 листопада, також не має критерію територіальних відмінностей. «Беркут» і «тітушки» – це не представники певного регіону, а виконавці наказів влади через службові обов'язки або за гроші.

Основою поділу може бути критерій сповідування демократичних цінностей (свої) та носії автократичного, тоталітарного типу свідомості, люди, які не думають (чужі). Аналіз публікацій підтверджує, що учасники протестів не ділили суспільство на «своїх і чужих» за горизонтальним принципом. Поділ народу, образ ворога був нав'язаний внаслідок цілого ряду подій, про що пише «День»: *Переглядаючи відео, де міліціонери б'ють лежачого беззбройного або кадри з палаючими від «коктейлю Молотова» «беркутівцями», люди з різними оцінками цих подій не стримують емоцій. Однак у ситуації, коли суспільство радикалізується і розділяє народ на «своїх» і «чужих», важливо зрозуміти «ворога», якого нам нав'язують* (5 лют.).

У публікаціях «Дня» є також фрагменти, що демонструють опозицію «свій-чужий» з погляду провладних сил, аналіз такої дихотомії може стати предметом подальших досліджень.

Можемо стверджувати, що в період політичного протистояння осені 2013–зимі 2014 газета «День» послідовно формувала єдину ідентичність громадян України у протистоянні з корумпованою владою, відображаючи позицію учасників Євромайдану.

В оцінках «чужих» негативні іменникові номінації переважно стосуються влади, опозиції, беркутівців і тітушок, щодо інших груп здебільшого не використовується статична опредмечена ознака, яка є незмінною, постійно властивою предметові чи явищу. Негативна оцінка концентрується в ознаках предметів, виражених прикметниками, та в ознаках дій, виражених прислівниками. Ознаки, передані за допомогою дієслів, виявляються як динамічні, такі, що

властиві предметів лише в певний момент. Український політичний дискурс, який відображає вектор «свій-чужий» з погляду учасників Євромайдану, демонструє низький рівень агресії, йому не притаманна «мова ненависті», категоричне несприйняття «чужого»; натомість визначальними рисами цього дискурсу є толерантність, відкритість до діалогу, готовність до розширення групи «своїх» унаслідок залучення до неї представників «інших».

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Бацевич Ф. Нариси з комунікативної лінгвістики / Ф. С. Бацевич. – Львів : Львівський нац. ун-т ім. І. Франка, 2003. – 280 с .
2. Ковальова Г. П. Опозиція «Свій-Чужий» при формуванні національної ідентичності в контексті глобалізації / Г. П. Ковальова // Наукові записки. Сер. «Філософія». – Острог : Вид-во Нац. ун-ту «Острозька академія», 2009. – Вип. 5. — С. 84—91.
3. Кузнєцова Т. В. «Свій» / «чужий» у текстовому просторі ЗМІ / Т. В. Кузнєцова // Стил ь і текст. – 2007. – Вип. 8. – С. 59–65.
4. Павлюк Л. С. Дискурс екстрем, публічна сфера і формування української ідентичності / Л. С. Павлюк. – Львів : ПАІС, 2012. – 380 с.
5. Пантелеєва І. Бінарні концепти комунікації у контексті культурних взаємовідносин у суспільстві (на прикладі опозиції «свій – чужий») / І. Пантелеєва // Схід. – 2009. – № 5 (96). – С. 94–97.
6. Язык мой ... Проблема этнической и религиозной нетерпимости в российских СМИ / [сост. А. М. Верховский]. – М. : РОО «Центр «Панорама»», 2002. – 230 с.

**CONCEPT «STRANGER» IN POLITICAL DISCOURSE
OF EUROMAIDAN PERIOD
(BASED ON THE MATERIALS OF «DAY» NEWSPAPER)**

Christina Datsyshyn

*Ivan Franko National University of Lviv
Chuprynky Str. 49, 79044, Lviv, Ukraine
e-mail: chrystia@ukr.net*

The article analyzes the features of filling concept «stranger» during the period of political confrontation Euromaidan on the materials of «Day» newspaper.

Key words: political discourse, concept «it», concept «stranger», media text.

**КОНЦЕПТ «ЧУЖОЙ» В ПОЛИТИЧЕСКОМ ДИСКУРСЕ
ПЕРИОДА ЕВРОМАЙДАНА
(НА МАТЕРИАЛАХ ГАЗЕТЫ «ДЕНЬ»)**

Христина Дацишин

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко
Ул. Генерала Чупринки, 49, 79044, Львов, Украина
e-mail: chrystia@gmail.com*

В статье на примере текстов газеты «День» проанализировано особенность наполнения концепта «чужой» во время политического противостояния периода Евромайдана.

Ключевые слова: политический дискурс, концепт «свой», концепт «чужой», медиатекст.